

El factor Lerma

La seva entrada en el govern, precisament en una cartera especialment sensible pel que fa a les relacions amb els nacionalistes, demostra que González està disposat si més no a intentar que el suport de CiU continuï el màxim de temps possible. És un nomenament que té la categoria de gest.

El nomenament de Joan Lerma com a ministre d'Administracions Públiques, que s'ha fet públic en el moment de tancar aquest exemplar d'EL TEMPS, obre noves perspectives en el terreny de la governabilitat a nivell estatal. L'opció que ha fet Felipe González per Lerma no és gratuïta. És una decisió meditada, que es pot llegir en diverses claus, però sobretot en una: la voluntat de mantenir l'acord amb Convergència i Unió. Ha situat en la cartera ministerial autonòmica per excel·lència un home amb capacitat d'establir química amb els nacionalistes. L'ex-president de la Generalitat valenciana és un home de perfil discret, enemic de les polèmiques, que ha fet d'aquesta discreció la seua principal virtut política. Coneix molt bé el nacionalisme català, no en comparteix la formulació política però sí que comparteix les arrels culturals, i institucionalment, mentre era president, va mantenir una política de relacions cordials amb la Generalitat de Catalunya sobretot en els darrers anys.

La seua entrada en el Govern, precisament en una cartera especialment sensible pel que fa a les relacions amb els nacionalistes, demostra que González està disposat si més no a intentar que el suport de CiU continue el màxim de temps possible. És un nomenament que té la categoria de gest. Obre expectatives, que després s'han de confirmar en la política del dia a dia, però deixa la porta oberta. Una altra persona, amb un perfil polític semblant al de Borrell per exemple, hauria ajudat una mica més a tancar la porta de la col·laboració de CiU. Lerma, en principi, pot ajudar perquè es mantinga oberta. Per les mans de Lerma poden passar moltes decisions que ajudin a corregir el dèficit que arrossega la col·laboració PSOE-CiU en política autonòmica. Només un exemple: Lerma podria passar a la història com el ministre que va suprimir els governadors civils, una reivindicació històrica del nacionalisme que havia de quedar resolta aquesta legislatura, segons les previsions de CiU, però que no ha estat així.

Hi ha, doncs, la persona per dur a terme aquest tomb autonòmic. Ara caldrà que es demostre amb fets. El clima polític, l'experiència i les reticències històriques no permeten respirar cap tipus d'optimisme. L'anterior titular de la nova cartera de Lerma, Jerónimo Saavedra, va gestionar el ministeri ofegat per les pressions centralistes i cada vegada que va fer un tímid intent de retocar l'administració perifèrica de l'estat va ser desmentit o desautoritzat pels seus companys de govern, o simplement les seues propostes van passar al calaix de

l'oblit. No és, doncs, una qüestió de predisposició personal, és un problema de voluntat política de tot el Govern socialista, amb el seu president al capdavant.

Lerma ha estat president autonòmic i per tant sap molt bé què va malament en l'estat de les autonomies i què cal modificar per desenvolupar-lo i concretar-lo. Sap per tant, què vol el president de la Generalitat de Catalunya i entendreà ràpidament els seus missatges. Una altra cosa és que tinga la voluntat o la capacitat per aplicar-los. El que sí que té és la oportunitat.

El nomenament de Joan Lerma té també una altra lectura, no tant en clau immediata sinó en clau de futur. L'ex-president de la Generalitat valenciana aterra a Madrid i això el situa automàticament dins el grup de noms que han de representar un paper clau en la família socialista espanyola en el post-felipisme. Sense haver de parlar de successió, perquè encara és molt aviat, sí que es pot dir que Lerma entra en el cercle. Ja no és un baró territorial. La seua no és tampoc la cartera més decisiva, però és una cartera important, tot i que si haguera anat de vice-president, com s'havia especulat en cercles polítics valencians, la seua posició de cara al futur hauria quedat molt més reforçada. En els propers mesos sabrem fins on està disposat a arribar o fins on pot arribar Lerma. En bona part depèn només d'ell.